

[Pürschel.]

Minister, der jo er Anklagemyndighedens højeste foresatte — man kan tvistes om, hvorvidt det er rigtigt eller ikke; efter de seneste Begivenheder er jeg stærkt i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, men saadan er det nu, Justitsministeren er den højeste foresatte for Anklagemyndigheden —, end ganske simpelt at udstede et Direktiv til Rigsadvokaten: Jeg ønsker, at der i alle blot nogenlunde betydelige Tilfælde, hvor Tjenestemænd eller det offentlige Livs Personligheder fornærmes — saaledes som det f. Eks. skete forleden af det ærede Medlem Hr. Bomholt over for Borgmester Kaper —, gaas til offentlig Paatale. Saa er den Sag i Orden, ganske simpelt, saa ligger Ansvaret, hvor det skal ligge, og saa kan Ministeren naa alt det, som han vil naa efter sin Lov.

Op naar Ministeren siger, at det er ganske misvisende, at jeg har sagt, den er overflødig, saa er der dertil at sige, at det er dog lykkedes mig at overbevise Udvalget om, at den var overflødig, og derfor er den ikke blevet til Lov. Saa der er i hvert Fald nogle Stykker, der deler denne Opfattelse.

Med Hensyn til Dommer Thrane sagde Ministeren, at han var naturligvis ikke enig i, at det var tilladeligt at omtale en Dommer paa den Maade, og saa siger Ministeren: Men efter Straffeloven kan det ikke paatales offentligt. Dette blev sagt i en meget doceerende Tone, og det takker jeg naturligvis for, men har Ministeren glemt igen Retsplejelovens § 725, Stykke 3? Vil Ministeren ikke finde, at der dog er et offentligt Hensyn, der kræver, at en Dommer ikke sigtes for at holde sin Haand over et Parti, som Ministeren anser for at være samfundsfarligt og samfundsfjendtligt? Er det ikke en offentlig Interesse? Jeg skulde tro det. Saa dette kan jo meget let ordnes, og naar Ministeren nu siger, at han anser det for utilladeligt, saa mangler der altsaa kun dette, at Ministeren besvarer Spørgsmaalet: Er det en offentlig Interesse, at en Dommer ikke omtales i Regeringsorganet paa en af Justitsministeren som utilladelig stemplet Maade, eller er det ikke en offentlig Interesse? Det er det, som Ministeren nu vil have at tage Stilling til, og hvis han erkender, at det er en offentlig Interesse, saa er Sagen jo dermed i Orden.

Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har opfordret mig til at holde et Foredrag for Konservativ Ungdom om Urolovene, og det skal jeg naturligvis gerne gøre, hvis Konservativ Ungdom vil gøre det samme, som Socialdemokratisk Ung-

dom har gjort, nemlig bede mig om at holde dette Foredrag. Hvis det ærede Medlem kunde foranledige, at Konservativ Ungdom rettede denne Opfordring til mig, saa skal jeg gerne gøre det.

Alle disse drabelige Ord, der er faldet fra Statsministeren og fra det ærede Medlem Hr. Bomholt, og som findes i Arbejdsangbogen i Bunkevis, alle disse drabelige Udtalelser skal kun, siger det ærede Medlem nu, forstaas saaledes, at Socialdemokratiet agter at bruge den lovlige Magt mod Ulovlighederne. Saadan omtrent, det er ikke et ordret Citat, det ved jeg, men det, tror jeg, var Meningen med det.

Jeg vil heroverfor gerne bede det ærede Medlem om at læse en Udtalelse af hans Kollega, en af Partiets kommende Mænd, har jeg Indtrykket af, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der i et meget frisindet Tidsskrift, som hedder „Aandehullet“, Nr. 2 for Februar 1934, i en Diskussion med en Kommunist, der hedder Gelsted, har sagt — det staar Side 4 —, at Reaktionen søger en Lejlighed ligesom i Tyskland, og heroverfor maa alle Kræfter sættes ind, ikke, som det saa ofte hedder, med alle til Raadighed staaende Midler, men simpelt hen med alle Midler. Stærkere kan det vel ikke siges, at man ikke vil begrænse sig til de til Raadighed staaende Midler. Til Raadighed staar jo alle de lovlige Midler, men dem vil det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ikke nøjes med, han nævner her udtrykkelig ikke denne taabelige Begrænsning: Med alle til Raadighed staaende Midler, han vil heller ikke sige: Alle lovlige Midler, nej, men simpelt hen: Med alle Midler.

Klarere kan man jo ikke faa det sagt, og hvorfor, hvorfor saa dog søge at tilsløre dette, naar det er Socialdemokratiets Linie, som tegner sig stedse skarpere, skarpest i Tyskland. Vi ved fra gammel Tid, at det danske Socialdemokrati alle Dage har været Germanernes Lærling, har været en trofast Kopi af det tyske Socialdemokrati, og nærer vi Tvivl derom, kan vi blot tage Professor Tschachotins Bog, saa vil man se, at alle de agitatoriske Metoder, som Socialdemokratiet nu tager i sin Tjeneste, det er dem, der er beskrevet af Professor Tschachotin. Det gaar saa vidt, at denne figurlige Fremstilling af de tre Pile, baaret foran og slynget fremefter, findes beskrevet i hans Brugsanvisning, og det er efter den, den er fremført her hjemme. Læs denne Bog og se, hvad han tilraader, saa vil man ikke være i Tvivl om, hvor Socialdemokratiets fremtidige Bane gaar. Jeg beder de Herrer læse denne Bog og se, i hvilken Grad deres Ung-